

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/839/2015
Identifikačné číslo spisu:	7211216698
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7211216698.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ R. Z., bytom E., zastúpenej zákonnou zástupkyňou S. R., bytom E., zastúpenej JUDr. Silviou Sovovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Diamantová 10 a 2/ K.F., bytom Q., proti žalovanému N. P., bytom Q., zastúpenému JUDr. Petrom Frajtom, advokátom so sídlom v Košiciach, Garbiarska 5, o zaplatenie 9 958,18 €, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20 C 77/2011, o dovolaní žalobkyne 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2014 sp. zn. 5 Co 314/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2014 sp. zn. 5 Co 314/2013 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. februára 2013, č. k. 20 C 77/2011-60 (v poradí druhým), zamietol žalobu pôvodného žalobcu L.F. o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 9 958,18 € poskytnutej žalovanému ako preddavok kúpnej ceny na základe uzatvorenej (a nezrealizovanej) zmluvy o budúcej zmluve o predaji nehnuteľnosti zo dňa 19. júna 2008 (§ 451 Občianskeho zákonníka v spojení s § 577 ods. 2 Občianskeho zákonníka), a to z dôvodu vznesenej námietky premlčania. V danom prípade zistil, že pôvodný žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor žalovaným dozvedel najneskôr dňa 5. decembra 2008, kedy adresoval žalovanému výzvu na vrátenie zálohy; žalobu na súd však podal až dňa 16. júna 2011, t. j. evidentne po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty (§ 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Ak v prípade vznesenej námietky premlčania súd zistí, že právo je premlčané, nemôže toto právo priznať a preto v prejednávanej veci žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania 597 € titulom súdneho poplatku a 1 569,57 € titulom trov právneho zastúpenia, a to všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (§ 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“).

2. Proti tomuto rozsudku podal pôvodný žalobca odvolanie. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 18. septembra 2014 sp. zn. 5 Co 314/2013 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.), stotožňujúc sa v celom rozsahu s jeho skutkovými a právnymi

závermi. Žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Na doplnenie dôvodov uviedol, že v zmluve o budúcej zmluve uzavretej medzi pôvodným žalobcom - budúcim kupujúcim a žalovaným - budúcim predávajúcim, uzavretej dňa 19. júna 2008, v jej čl. I. až čl. IV. nie je konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom dohodnutá doba, do ktorej mala byť uzatvorená buduca kúpna zmluva (§ 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka), t. j. dokedy malo dôjsť medzi účastníkmi zmluvy k uzavretiu riadnej kúpnopredajnej zmluvy, preto je takýto právny úkon neplatný pre jeho neurčitosť, lebo z uvedenej zmluvy nevyplýva záväzok zmluvných strán, dokedy sú povinné uzavrieť budúcu kúpnu zmluvu. Z uvedeného dôvodu je prijaté plnenie zo strany žalovaného titulom zálohy na kúpnu cenu od počiatku už v čase jeho výplaty, t. j. 19. júna 2008, bezdôvodným obohatením, ktoré plnenie bolo prijaté bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j. majetkovým prospechom získaným žalovaným plnením bez právneho dôvodu, resp. plnením z neplatného právneho úkonu. Výzva pôvodného žalobcu na vrátenie zálohy kúpnej ceny z 5. decembra 2008 je tak, ako správne uzavrel súd prvej inštancie, dátumom, kedy sa pôvodný žalobca dozvedel, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, t. j. kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške. Preto od uvedeného momentu začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia lehota na vrátenie bezdôvodného obohatenia, ktorá uplynula 5. decembra 2010; so zreteľom na podanie žaloby 16. júna 2011 je nárok pôvodného žalobcu, resp. žalobkyň voči žalovanému premlčaný. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.; v konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa 1/ (ďalej tiež „dovolateľka“) z dôvodu, že v danej veci sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 ods. 1 písm. e/ O.s.p.) a tiež preto, lebo jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Naplnenie dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. e/ O.s.p. videla v tom, že po smrti pôvodného žalobcu (S. Z.) odvolací súd konal ako s dedičmi s osobami s protichodnými záujmami a priznal týmto osobám procesné práva, hoci v danom prípade sa jednalo o klasický prípad, kedy mal konanie prerušiť (§ 107 ods. 1, 3 O.s.p.). Medzi žalobkyňami totiž prebieha spor o neplatnosť vydedenia žalobkyne 1/. V dôsledku uvedeného postupu nebol správne ustálený okruh dedičov po zomrelom žalobcovi. Keďže sa tak nestalo, bolo konanie na odvolacom súde postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ak je vydedenie neplatné, žalobkyňa 1/ sa ako maloletá dedička stáva výlučnou dedičkou po nebohom otcovi S. Z. a jeho sestra K.F. vôbec nebude dedičkou a ani účastníčkou konania. Z uvedeného vyplýva, že záujmy žalobkyň sú protichodné. Za ďalšie, odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) spočíva v nepreskúmateľnosti rozsudku pre nedostatok dôvodov; osobitne absentuje reakcia odvolacieho súdu na odvoláciu námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie v časti zaplatenia zálohy na kúpnu cenu na základe zmluvy o budúcej zmluve ako bezdôvodného obohatenia a v časti premlčania, t. j. či sa má aplikovať subjektívna dvojročná a objektívna trojročná premlčacia doba, alebo či sa jedná o bežný peňažný nárok po zániku zmluvy o budúcej zmluve (napr. z dôvodu podstatnej zmeny okolností, na ktorý sa aplikuje trojročná premlčacia doba). Namiesto toho, aby sa odvolací súd riadne vysporiadal s námietkami odvolateľky, sám od seba posúdil zmluvu o budúcej zmluve zo dňa 19. júna 2008 ako neplatnú pre jej neurčitosť podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Nárok pôvodného žalobcu posúdil ako bezdôvodné obohatenie, ale z iného dôvodu, než súd prvej inštancie a najmä bez toho, aby určenie neplatnosti zmluvy namietal a žiadal niektorý z účastníkov konania. Pritom žiaden z nich si neplatnosti zmluvy nebol vedomý, zmluvou sa strany spravovali a považovali ju za platnú. Tým, že na takýto svojvoľný postup odvolacieho súdu účastníci nemohli čo i len zareagovať, im bola taktiež odňatá možnosť konať pred súdom. Zároveň, ako už bolo uvedené, odvolací súd konal bez toho, aby bol podaný návrh na začatie konania o neplatnosť zmluvy, hoci bol podľa zákona potrebný. Z uvedených dôvodov žalobkyňa 1/ žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne 1/ nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že dovolanie podala včas dovolateľka zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a

bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne 1/ bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Podľa Občianskeho súdneho poriadku bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriať pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O.s.p., je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa 1/ procesné vady konania (vady zmätočnosti) v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až d/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

9. K procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. e/ O.s.p. došlo podľa dovolateľky tým, že odvolací súd konal bez toho, aby z jej strany bol podaný návrh na začatie konania o neplatnosť zmluvy.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodný žalobca v priebehu konania (po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie) dňa G. zomrel. Na výzvu súdu zo dňa 29. mája 2014 žalobkyňa 1/ v zastúpení matkou v podaní zo dňa 10. júna 2014 (č. l. 148 spisu) uviedla, že po smrti pôvodného žalobcu vstupuje do konania, v tom čase vedeného na odvolacom súde pod sp. zn. 5 Co 314/2013.

11. Podľa § 107 ods. 3 O.s.p. konanie súd preruší najmä vtedy, ak ide o majetkovú vec a navrhovateľ alebo odporca zomrel; v konaní pokračuje s dedičmi účastníka, prípadne s tými, ktorí podľa výsledku dedičského konania prevzali právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve, ak povaha veci nepripúšťa, aby sa v konaní pokračovalo skôr.

12. Podľa § 237 písm. e/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

13. Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou, ktorej podstata spočíva v oprávnení účastníkov konania procesnými úkonmi, ktoré sú prejavmi ich vôle, disponovať jednak samotným konaním, teda ovplyvňovať i jeho začatie, jednak jeho predmetom.

14. Pokiaľ ide o začatie konania, to spravidla začína na návrh účastníka konania (§ 79 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Výnimkou sú konania v zákone výslovne uvedené, pre ktoré platí, že môžu začať i bez návrhu, teda z podnetu súdu. Ide o konanie vo veciach starostlivosti o maloletých, konanie o spôsobilosti na právne úkony, opatrovnícke konanie, konanie o vyhlásení za mŕtveho, konanie o dedičstve, konanie o vyslovenie prípustnosti prevzatia alebo držania v ústave zdravotníckej starostlivosti či ďalšie konania, kde to pripúšťa zákon (§ 81 ods. 1 O.s.p.). Ak nejde o tieto výnimky, súd konanie bez podaného návrhu začať a vo veci konať nemôže. Ak k takejto situácii predsa len dôjde, konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. e/ O.s.p., a je treba ho z tohto dôvodu zastaviť (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 96/2010, zo dňa 20. mája 2010).

15. Vzhľadom na uvedené je nutné dospieť k záveru, že účelom tohto ustanovenia (§ 237 ods. 1 písm. e/ O.s.p.) je umožniť dotknutej osobe dovolaním sa brániť proti svojvoľnému prejednávaniu a rozhodovaniu súdu v určitej veci bez toho, aby to vyplynulo z vôle osôb, ktorých sa to týka, t. j. bez toho, aby sa prejednávania a rozhodnutia veci účastník priamo domáhal.

16. Keďže v danom prípade žalobkyňa 1/ v zastúpení matkou na výzvu súdu uviedla, že po smrti pôvodného žalobcu vstupuje do konania (viď bod 10.), dovolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci nejde o prípad, kedy by súd konal nad rámec svojho oprávnenia, a preto považuje námietku dovolateľky, že v danej veci sa nepodal návrh na začatie konania za neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na obsah dovolania najvyšší súd ďalej skúmal, či postupom (rozhodnutím) odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobkyne 1/ konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

18. Odňatie možnosti konať pred súdom žalobkyňa 1/ videla konkrétne v tom, že odvolací súd nárok pôvodného žalobcu posúdil ako bezdôvodné obohatenie, ale z iného dôvodu, než súd prvej inštancie a najmä bez toho, aby určenie neplatnosti zmluvy namietal a žiadal niektorý z účastníkov konania, a v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

19. Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor, než je názor účastníkov konania môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa vyslovený predbežný názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil.

20. S účinnosťou od 15. októbra 2008 Občiansky súdny poriadok (novelou zákona č. 384/2008 Z.z.) v ustanovení § 213 ods. 2 O.s.p. ustanovuje, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. V tomto ustanovení je predpísaný postup odvolacieho súdu, ak sa domnieva, že nárok, ktorý je predmetom konania, treba posúdiť podľa iného zákona, než ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého zákona, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného paragrafu. Súčasne musí byť splnená zákonná podmienka, že je toto iné zákonné ustanovenie rozhodujúce pre rozhodnutie veci. Ak sú súčasne splnené obidve zákonné podmienky, je odvolací súd povinný vyzvať účastníkov, aby sa vyjadrili k novej aplikácii tohto iného zákonného ustanovenia.

21. Úmyslom zákonodarcu, ako to vyplýva priamo z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., bolo týmto ustanovením v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. Ustanovenie posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu.

22. Princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia veci“ vychádzajúci aj z § 213 ods. 2 O.s.p. súvisí so zameraním sa na dokazovanie sporných skutočností a to tým spôsobom, aby účastníci konania dostali príležitosť predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci. Tým by sa mohol predbežný právny názor všeobecného súdu potvrdiť alebo vyvrátiť (III. ÚS 446/2010).

23. Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného druhu tzv. manudukčnej povinnosti opravného súdu. Podstatou tejto poučovacej povinnosti je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom, a teda zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej.

24. V prejednávanej veci súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie ustanoveniami § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, § 101 a § 107 Občianskeho zákonníka, keď dospel k záveru, že pôvodný žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia (z titulu poskytnutého preddavku kúpnej ceny na základe zmluvy o budúcej zmluve o predaji nehnuteľnosti zo dňa 19. júna 2008) na jeho úkor žalovaným dozvedel najneskôr dňa 5. decembra 2008, kedy adresoval žalovanému výzvu na vrátenie zálohy, žalobu na súd však podal až dňa 16. júna 2011, t. j. evidentne po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Na základe uvedeného a pre vznesenú námietku premlčania žalobu v celom rozsahu zamietol.

25. Odvolací súd v porovnaní so súdom prvej inštancie svoj potvrdzujúci rozsudok založil aj na právnom názore odlišnom od právneho názoru súdu prvej inštancie, keď mal za to, že v zmluve o budúcej zmluve uzavretej medzi pôvodným žalobcom - kupujúcim a žalovaným - predávajúcim, uzavretej dňa 19. júna 2008, v jej čl. I. až čl. IV. nie je konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom dohodnutá doba, do ktorej mala byť uzatvorená budúcna kúpna zmluva (§ 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka), t. j. dokedy malo dôjsť medzi účastníkmi zmluvy k uzavretiu riadnej kúpnopredajnej zmluvy. Z tohto dôvodu uzavrel, že takýto právny úkon je neplatný pre jeho neurčitosť. Konštatoval, že prijaté plnenie zo strany žalovaného titulom zálohy na kúpnu cenu už od počiatku v čase jeho výplaty, t. j. 19. júna 2008 je bezdôvodným obohatením, ktoré bolo prijaté bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd považoval za rozhodujúce, že už od uzavretia zmluvy je prijaté plnenie zo strany žalovaného bezdôvodným obohatením. V súlade s ustanovením § 213 ods. 2 O.s.p. mal preto vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu ustanovenia o neplatnosti právneho úkonu pre neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyjadrili. Zo spisu ale nevyplýva, že odvolací súd takto postupoval; žalobkyni 1/ nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k aplikácii predmetného ustanovenia. Jeho procesný postup v dôsledku toho vykazuje znaky vady konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

26. Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd preto rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 CSP). Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami žalobkyne 1/ uvedenými v dovolaní.

27. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania týkajúceho sa dovolania proti tomuto (zrušenému) rozsudku krajského súdu (453 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.